

Arrest

nr. 196 433 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Rue Pépin 14
5000 NAMUR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2017 met nummer 193 464, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2016 diende verzoekster een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 14 februari 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

[...]

+ 3 kinderen: [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Russische Federatie van Tsjetsjeense origine verklaart te zijn, werd op 08.12.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 19.12.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van haar origineel intern paspoort met nummer 6008115173 (afgegeven door 610-028, Rostov, op 10.01.2008).

Betrokkene was vergezeld door haar drie minderjarige kinderen (Y., D., 07.12.2006, Russische Federatie; Y., I., 28.11.2008, Russische Federatie en T., L., 21.09.2016, Russische Federatie) die de asielprocedure van betrokkene volgen. Daarnaast vroeg de echtgenoot van betrokkene (Y., Y., 22.08.1983, Russische Federatie) ook asiel in België op 19.12.2016. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 19.11.2010 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 11.02.2011 in Frankrijk geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 09.05.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 22.08.2016 opnieuw in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 04.01.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 16.11.2010 of 17.11.2010 vertrokken te zijn vanuit Chishky (Tsjetsjenië, Russische Federatie) en stelde ze eerst per trein naar Polen te zijn gereisd. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 19.11.2010 asiel vroeg in Polen. Betrokkene bevestigde dat haar vingerafdrukken in Polen geregistreerd werden maar ontkende asiel te hebben gevraagd daar. Ze verklaarde dat haar vingerafdrukken enkel in Polen geregistreerd werden om de grens te kunnen oversteken. Betrokkene verklaarde in Polen 8 of 9 dagen in een opvangcentrum te Belopodlyaska (PL) te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar Frankrijk. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 11.02.2011 asiel vroeg in Frankrijk. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Frankrijk en dat ze reeds eerder asiel vroeg daar. Ze verklaarde dat haar asielaanvraag werd afgewezen door de Franse autoriteiten en stelde tot 31.03.2015 in Frankrijk te hebben verbleven waarvan 2 jaar in een hotel te Parijs (FR) alsook 3 jaar in een opvangtehuis te Troyes (FR). Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Duitsland waar ze verklaarde in mei 2015 gearriveerd te zijn. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 09.05.2016 en op 22.08.2016 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Duitsland en dat ze asiel vroeg daar. Ze verklaarde dat haar in Duitsland ingediende asielaanvraag ook werd afgewezen door de Duitse instanties en ze stelde tot 06.12.2016 in Duitsland te hebben verbleven in een opvangcentrum te Friedland (DE) alsook in een sociaal huis te Kuhshaven (DE). Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar België waar ze verklaarde op 06.12.2016 gearriveerd te zijn. Betrokkene vroeg asiel in België op 19.12.2016.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar man dit beslist had. Met betrekking tot een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te kunnen terugkeren naar Frankrijk omdat ze daar reeds een negatieve beslissing ontving. Daarnaast verklaarde ze in Frankrijk op straat te zijn gezet na haar negatieve beslissing daar en stelde ze geen opvang meer te hebben verkregen.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 18.01.2017 werd er voor betrokkene aanvankelijk een verzoek voor terugname gericht aan de Duitse instanties. Dit verzoek werd op 24.01.2017 geweigerd door de Duitse instanties waarbij de Duitse autoriteiten ons informeerden dat de Franse instanties instemden met de terugname van betrokkene na een verzoek gericht aan Frankrijk door de Duitse instanties. Bijgevolg werd er op 26.01.2017 voor betrokkene en haar minderjarige kinderen een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 27.01.2017 met toepassing van 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, alsook haar drie minderjarige kinderen, en met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die ook asiel vroeg in België op 19.12.2016 merken we op dat er voor hem op 26.01.2017 ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Franse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar man dit besliste merken we op dat deze specifieke verklaring te kaderen valt onder de persoonlijk voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We benadrukken hieromtrent nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen

blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We benadrukken verder dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat ze niet kan terugkeren naar Frankrijk omdat ze reeds een negatieve beslissing ontving in Frankrijk merken we op dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In dit verband verwijzen we ook naar de verklaring van betrokkene dat zij door de Franse autoriteiten op straat werd gezet na haar negatieve beslissing en ze geen opvang meer verkreeg. We merken op dat het afwijzen van de asielaanvraag door de Franse autoriteiten impliceert dat betrokkene geen verblijfsrecht meer kende in Frankrijk en daarbij illegaal op het Franse grondgebied verbleef. Het feit dat betrokkene omwille van deze reden op straat werd gezet en niet meer kon genieten van de materiële opvangvoorzieningen impliceert dan ook geen schending op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties of andere onafhankelijke organen of instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij deze instanties.

Verder merken we op dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen in Frankrijk betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database – Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. In verband met het profiel van

betrokkene en het feit dat zij samen met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen aan Frankrijk wordt overgedragen merken we op dat het AIDA-rapport over Frankrijk duidelijk maakt dat de Franse instanties via een specifieke procedure zullen onderzoeken of betrokkene en haar gezin al dan niet tot een kwetsbaar profiel behoren waardoor er bijkomende opvanggaranties kunnen worden vastgelegd voor betrokkene en haar gezin (p. 79).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België verder ook dat ze denkt dat haar eerder in Frankrijk ingediende asielaanvraag niet herbekeken zal worden door de Franse instanties. Hieromtrent verwijzen we naar het feit dat de Franse instanties met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene: “de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen in dit verband ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Franse instanties in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin ze haar actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden. De Franse autoriteiten zullen de betrokkene dan ook niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Dit impliceert dan ook dat betrokkene gemachtigd zal zijn om te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat ze tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDArapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Verder maakte betrokkene ook geen melding van gezondheidsproblemen bij haar minderjarige kinderen. Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige kinderen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Met een schrijven van 13 juli 2017 deelt de verwerende partij aan de Franse autoriteiten mee dat verzoekster is ondergedoken zodat in toepassing van artikel 29.2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening) de overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden.

Op de terechtzitting van 13 september 2017 betwist de advocate van de verzoekende partij dat verzoekster is ondergedoken en betoogt dat zij nog steeds verblijven in het opvangcentrum te Jodoigne. Zij betwist dat verzoekster is ondergedoken en verzoekt derhalve om de zaak uit te stellen om hem de kans te geven het onderduiken van verzoekster te weerleggen. De zaak werd daarop, mits tussenarrest van de Raad, uitgesteld naar de terechtzitting van 25 oktober 2017.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29.2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De aanvaarding van de overdracht door Frankrijk vond plaats op 27 januari 2017, zodat de termijn van zes maanden voor overdracht liep tot 27 juli 2017.

Verzoekster verklaart dat er ten aanzien van haar echtgenoot nog op 26 juni 2017 een beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd betekend. Aldus verbleef hij op dat ogenblik nog op het grondgebied, op een door de verwerende partij gekend adres.

De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de Dublin III-verordening, werd nog niet door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) geïnterpreteerd, doch werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het “*risico op onderduiken*”. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof van Justitie aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

[...]

7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11°, van de vreemdelingenwet:

“risico op onderduiken” : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest *Sagor* van het Hof van Justitie (HvJ 6 december 2012, *Sagor*, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten *Mahdi* en *Z. Zh. en O.* van het Hof van Justitie (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, *Mahdi*, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Z. Zh. en O.* /*Staatssecretaris voor veiligheid en justitie*, §56).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de betrokkene. De brief van de verwerende partij, gericht aan de *Dublin Unit France d.d.* 13 juli 2017, luidt:

“Dear Colleague,

Following your acceptance to take back of the above-named person I have to inform you that her transfer has to be postponed. According to our information, she has absconded. Please extend the time limit to 18 months, according to art. 29.2 of the Regulation.”

Aldus blijkt dat de termijn werd verlengd; nergens kan echter worden afgeleid op grond van welke feitelijke vaststellingen de beslissing tot verlenging van de termijn berust.

De verzoekende partij houdt voor dat zij op het ogenblik van de termijnverlenging nog steeds in het gesloten centrum verbleven zodat onmogelijk kon worden beschouwd dat zij was ondergedoken.

Op de terechtzitting van 25 oktober 2017 is de echtgenoot van verzoekster persoonlijk aanwezig en verklaart hij dat hij sedert hij het centrum verlaten heeft, verbleven heeft op het adres P[...]straat 104 te 1030 Brussel.

Artikel 51/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling, bedoeld bij de artikelen 50 , 50bis en 51, dient bij zijn asielaanvraag in België woonplaats te kiezen.

Zo hij geen woonplaats heeft gekozen wordt de vreemdeling die een asielaanvraag indient geacht woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De vreemdeling die een asielaanvraag indient aan de grens zonder te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 2, wordt geacht woonplaats te hebben gekozen op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.

De oproepingen en de aanvragen om inlichtingen kunnen eveneens geldig verstuurd worden naar de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze, onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf.”

Op donderdag 13 juli 2017 werd een interne mail gestuurd door het bestuur dat verzoekster en haar gezin het centrum hebben verlaten zonder een adres na te laten. Deze datum dateert van na het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat het van het indienen geen tegenbewijs vormt. Evenmin vormt het feit dat op 26 juni 2017 een beslissing werd genomen met betrekking tot deze aanvraag, dewelke nog nuttig ter kennis kon worden gebracht aan verzoekster op het adres van het opvangcentrum, dateert van voor de vaststelling dat zij het centrum zouden hebben verlaten en bevat dan ook niet het tegenbewijs.

Derhalve was op dat ogenblik dat de verzoekster uit het centrum vertrokken was zonder een adres na te laten, nog zonder een gekozen woonplaats te hebben. In die omstandigheden kon het bestuur in alle

redelijkheid vaststellen dat niet meer gekend was op welke plaats verzoekster verbleef en dat zij aldus ondergedoken was.

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster ook verschillende medische attesten. Deze attesten, respectievelijk opgesteld op 8, 17 en 27 februari 2017, werden opgesteld door de arts verbonden aan het opvangcentrum, terwijl het attest van 9 augustus 2017 opgesteld is door een andere arts waarvan niet kan worden vastgesteld dat deze verbonden is aan het opvangcentrum of via het opvangcentrum werd gecontacteerd. Derhalve blijkt niet dat verzoekster op 9 augustus 2017 inderdaad nog in het opvangcentrum verbleef. Verzoekster legt nog een e-mail voor van 21 september 2017 waarin zij haar actueel adres laat kennen aan T.B., haar sociaal assistente. De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat dit een "gmail"-adres betreft, zodat het stuk geen enkele bewijswaarde heeft. Wat er ook van zij, is dit stuk van een ruim latere datum dan de vaststelling dat verzoekster zonder adres na te laten het centrum heeft verlaten, zodat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster was ondergedoken.

Aldus brengt verzoekster geen indicatie aan dat ten onrechte zou zijn besloten tot de verlenging van termijn wegens onderduiken. De Raad besluit dan ook dat de verlenging van de termijn voor overdracht tot 18 maanden rechtsgeldig is, zodat de bestreden beslissing actueel nog steeds uitvoerbaar is. Verzoekster heeft nog steeds belang bij een behandeling van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel genomen uit de schending van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van artikel 18.1b van het reglement EU 604/2013 ban het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak

Voor zover:

Overwegende dat de beslissing van weigering met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) aan mijn verzoekster en haar kinderen betekend werd, in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met als reden dat België niet verantwoordelijk is voor het examen van haar asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt.

Dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor het examen van deze asielaanvraag van mijn verzoekster Frankrijk is;

Dat de gegevens van de Europese databank van vingerafdrukken EURODA toont dat verzoekster een asielaanvraag op 11 februari in Frankrijk ingediend heeft.

Dat uit de verklaringen van verzoekster voortvloeit dat ze het gebied van de staten die onder toepassing van het 604/2013 sinds haar intrede op het Franse grondgebied niet zou verlaten hebben;

Dat de betwiste beslissing ook vermeldt dat verzoekster geen reden in verband met de voorwaarden van haar onthaal of behandeling zou aangehaald hebben, die haar verzet zou kunnen rechtvaardigen tegen een overdracht in een staat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag.

Terwijl :

Overwegend dat artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 voorziet dat : "Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt,

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Overwegend dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid de beslissing die genomen werd en die aan mijn verzoekster betekend werd, niet grondig gemotiveerd is.

Dat door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft;

Dat het op haar neerkomt de realiteit van de situatie van verzoekster in overweging te nemen, vooraan eventueel haar een beslissing van weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat hier niet het geval was.

Dat zij uitgelegd heeft dat ze niet naar Frankrijk wenste te gaan en zou liever in België blijven voor de behandeling van haar asielaanvraag en dit gezien de onthaalcondities die er bestaan, en dat de inlichtingen die ze van andere mensen gekregen had, haar overtuigd had van de betere condities voor het examen van haar aanvraag;

Dat het juist is dat verzoekster geen familie in België heeft en thans geen medische behandeling volgt waarvoor een voortdurend opvolging noodzakelijk is (psychologische opvolging met antipsychotische medicamenten die door een dokter voorgeschreven zijn) ;

Dat ze nochtans uitgelegd heeft dat haar echtgenoot aan psychologische problemen lijdt en dat hij een dokter wenste te raadplegen, maar dat tot nu toe hij nog niet de tijd gehad heeft om een machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor medische redenen in te dienen.

Dat mijn verzoekster wat dit betreft over verschillende medische stukken beschikt die getuigen van de gezondheidstoestand van haar echtgenoot;

Overwegend dat de bestreden beslissing duidelijk maakt dat de toegang tot de gezondheidszorgen voor de asielaanvragers gegarandeerd zijn in Frankrijk, zelfs indien er problemen zouden kunnen zijn, onder andere op administratief gebied.

Dat verzoekster niet beweert dat hij vervolging gekend zou hebben in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag van de Rechten van de mens in Frankrijk, maar wenst, voor de hierboven aangehaalde redenen, en onder andere de psychologische problemen van haar echtgenoot dat de aanvraag door de Belgische autoriteiten onderzocht zou kunnen worden.

Overwegend dat de bestreden beslissing, verduidelijkt dat rekening houdend met de aangehaalde elementen van de beslissing, de Belgische overheid besloten heeft artikel 17 van het reglement 604/2013 niet toe te passen;

Het is noodzakelijk te vermelden dat de Belgische staat zich bevoegd kan verklaren om een asielaanvraag te onderzoeken;

Dat in dit geval, verzoekster die van Russische nationaliteit is, een land dat sterk getroffen is door geweldplegingen aller aard.

Dat verzoekster de Belgische autoriteiten op de hoogte gebracht heeft van de psychologische zwakheid van haar echtgenoot die volgens haar, rechtvaardigt dat de Belgische staat zich bevoegd zou verklaren om haar asielaanvraag te behandelen;

Dat deze aanvraag niet door de Belgische autoriteiten in overweging genomen werd hoewel de betwiste beslissing niet betwist dat de behandlungscondities in Frankrijk minder voordelig zijn als in België.

Dat er talrijke asielaanvragers daar zich bevinden, zonder hulp noch bijstand;

Dat deze elementen moesten rechtvaardigen dat België zich bevoegd zou moeten verklaren om deze asielaanvraag te behandelen;

Dat het tegenpartij behoorde, vooraleer een tamelijk gestereotypeerde bevel het grondgebied te verlaten uit te geven, de werkelijke situatie van mijn verzoekster in overweging te nemen evenals de elementen die zij aangehaald had, door haar situatie te individualiseren en, door de redenen te motiveren waarvoor tegenpartij beschouwde dat het nochtans nodig was een bevel het grondgebied te verlaten binnen de tien dagen te beteken zodat zij naar Frankrijk kon gaan;

Dat daardoor, tegenpartij de beschikkingen van het middel geschonden heeft;

Overwegend dat inderdaad de echtgenoot van mijn verzoekster naar Dr. K. K. gezonden werd, gezien de spoed door de CAR van HERBEUMONT voor een psychotherapeutisch vervolg en dat hij sinds de maand februari regelmatig gezien wordt, op basis van 2 maandelijks behandelingen ;

Sinds het begin van de behandelingen, schijnt het dat Meneer aan een belangrijke depressie lijdt met een psycho-traumatische oorzaak met een gebrek aan concentratie, gedachtestoornissen, slapeloosheid, nachtmerries, depressieve moed, vermoeidheid, psychomotorische vertraging, verminderd eetlust, staat van hypervigilantie en diepe angst, hoge prikkelbaarheid en leeft met een permanent gevoel van grote zenuwachtigheid;

Op somatisch gebied, klaagt hij over een gevoel van verstikking, hartkloppen, prikkelingen, bibber, parenthesis van de linker zijde, veelvoudige pijnen;

Deze huidige symptomen, gezien hun ernst, schijnen het gevolg te zijn van traumatische evenementen in zijn land van herkomst, die tot zijn asielaanvraag geleid hebben.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou elke herstelling beletten, daar hij in een omgeving zou leven die de trauma die de oorzaak is van zijn ziekte zou herinneren;

De therapeutische steun en de psychiatrische behandeling moeten voor een onbepaalde duur gevolgd worden;

De therapeutische behandeling mag niet zonder risico van ernstig verval onderbroken worden;

Er bestaan medicamenten in zijn land, maar een medicament alleen is niet voldoende om te kunnen genezen, en een zekere en ondersteunende omgeving moeten ook aanwezig zijn;

Dat het tegenpartij behoorde vooraleer een tamelijk gestereotypeerd bevel het grondgebied te betekenen, de echte situatie van mijn verzoekster in overweging te nemen door haar situatie te individualiseren en door de reden te motiveren waarvoor tegenpartij beschouwde dat het toch nodig was haar een bevel het grondgebied binnen de 10 dagen te verlaten, om naar Frankrijk te gaan;

Dat zodoende tegenpartij de beschikkingen van het middel geschonden heeft;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening, de artikelen 2 en 51/5 van de vreemdelingenwet, artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit en het feit dat een eerdere asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen.

§ 1 van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, zodra de vreemdeling aan de grens of in België een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het

asielverzoek en dat § 3 van artikel 51/5 voorschrijft dat de minister of zijn gemachtigde, indien België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, zich richt tot de verantwoordelijke staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen.

Waar verzoekster aanvoert dat artikel 51/5 van de vreemdelingenwet geen enkele verplichting voorziet, en dat de Belgische staat steeds de keuze heeft om het verzoek zelf in behandeling te nemen, motiveert de bestreden beslissing: *“dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Vervolgens is de gemachtigde *in concreto* nagegaan of een overdracht van verzoekster aan Frankrijk een schending kan uitmaken van het artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoekster tijdens haar Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport over Frankrijk (*“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; “Asylum Information Database – Country Report: France”; up-to-date tot 27.11.2015; hierna: het AIDA-rapport genoemd).*

Met de opmerking dat zij uitgelegd heeft dat zij *“niet naar Frankrijk wilde gaan en liever in België wilde blijven”* toont verzoekster niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat Frankrijk de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat was. De bestreden beslissing merkt dienaangaande terecht op dat de vrije keuze van de asielzoeker in beginsel wordt uitgesloten.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III-verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoekster aanvoert, niet kan worden aangenomen.

Met betrekking tot haar individuele situatie, voert verzoekster aan dat haar man psychologische problemen heeft, maar dat hij nog niet de tijd had om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. Uit de beslissing met betrekking tot haar man Y.Y. (algemeen

rolnummer 201 863) blijkt dat deze elementen werden in beschouwing genomen door de verwerende partij, die hieromtrent het volgende heeft gemotiveerd:

“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde psychologische problemen te hebben en dat hij hieromtrent een arts nodig heeft in België en desbetreffend in Duitsland behandeld werd. We benadrukken hieromtrent vooreerst dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielpcedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDArapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Verder wordt in het AIDArapport melding gemaakt van een gespecialiseerd centrum voor mentale gezondheid met een multidisciplinaire benadering voor hulp betreffende psychologische problemen waarbij betrokkene ook de mogelijkheid zal hebben om zich in zijn moedertaal uit te drukken (p. 87). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”

Er werd aldus wel degelijk gemotiveerd omtrent de psychologische problemen van verzoeksters echtgenoot. Verzoeksters echtgenoot diende omwille van zijn psychologische problemen op 2 juli 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 juni 2017 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Verzoekster maakt met de medische attesten die zij thans voorlegt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd besloten dat er *in casu* geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Daarenboven brengt verzoekster geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de motivering in de bestreden beslissing, dat zij niet aantoonde dat hij in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, onterecht zou zijn.

Verder toont verzoekster met de verwijzing naar de psychische aandoeningen van haar man niet aan dat ten onrechte werd besloten dat er geen aanwijzingen zijn dat hij niet in Frankrijk de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Verzoekster uit geen inhoudelijke kritiek op de hierboven aangehaalde motivering.

De Raad herinnert in dit verband ook aan de principes met betrekking tot de toepassing van de Dublin III-verordening door het Hof van Justitie, reeds toegelicht in het arrest *N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department* van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar in de bestreden beslissing ook werd verwezen. Dit arrest stelt onder meer het volgende:

*“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, *Jurispr. blz. I- 1493, punt 53*, en 17 juni 2010, *Bolbol*, C-31/09, *Jurispr. blz. I-5539, punt 38*).*

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

*77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, *Lindqvist*, C-101/01, *Jurispr. blz. I-12971, punt 87*, en 26 juni 2007, *Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a.*, C-305/05, *Jurispr. blz. I-5305, punt 28*).*

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens: “Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt. Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. [...]”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest *Puid* van 14 november 2013, C-4/11. Zo stelt dit arrest: “Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening houdt evenwel volgens het Hof niet in dat de overdragende lidstaat is gehouden tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Republika Slovenija*, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan worden getolereerd, noch in de

situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en "zo nodig" zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Verzoekster herinnert in het middel weliswaar aan de situatie in Rusland, de psychologische problemen en nood aan medische behandeling van haar man. Daarmee toont zij evenwel geenszins aan dat bij een overname door Frankrijk hij zou worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, derwijze dat het hierboven geschetste interstatelijk vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij geen familie heeft in Frankrijk, merkt de Raad op dat er ten aanzien van verzoeksters echtgenoot een gelijkkluidende beslissing werd genomen, zodat verzoekster geenszins wordt gescheiden van haar echtgenoot en kan rekenen op ondersteuning van hem.

Ook uit verzoeksters verklaringen met betrekking tot de procedure, alsook die van haar man, blijkt niet dat hij zich om gezondheidsredenen tegen een overname door Frankrijk had verzet, hij maakte evenmin melding van familiale omstandigheden, maar beperkt zich ertoe op te merken dat hij reeds een asielprocedure in Frankrijk doorlopen had (administratief dossier, "verklaring betreffende de procedure", d.d. 4 januari 2017, vraag 33).

Waar verzoekster tenslotte aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten stereotiep is, wijst de Raad erop dat het bevel *in casu* nauw samenhangt met de beslissing tot weigering van verblijf, vermits deze tezamen werden genomen en opgenomen werden in hetzelfde document, "bijlage 26quater". Waar verzoekster aldus aanvoert dat wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie, wijst de Raad erop dat de afgifte van het bevel *in casu* niet los kan worden gezien van de motieven van de weigeringsbeslissing en ermee diende te worden samen gelezen. Daarenboven licht verzoekster geheel niet toe waarom de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt verwezen naar artikel 2 van de vreemdelingenwet, niet afdoende zou zijn. Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT